

S fotoaparatom po svetu

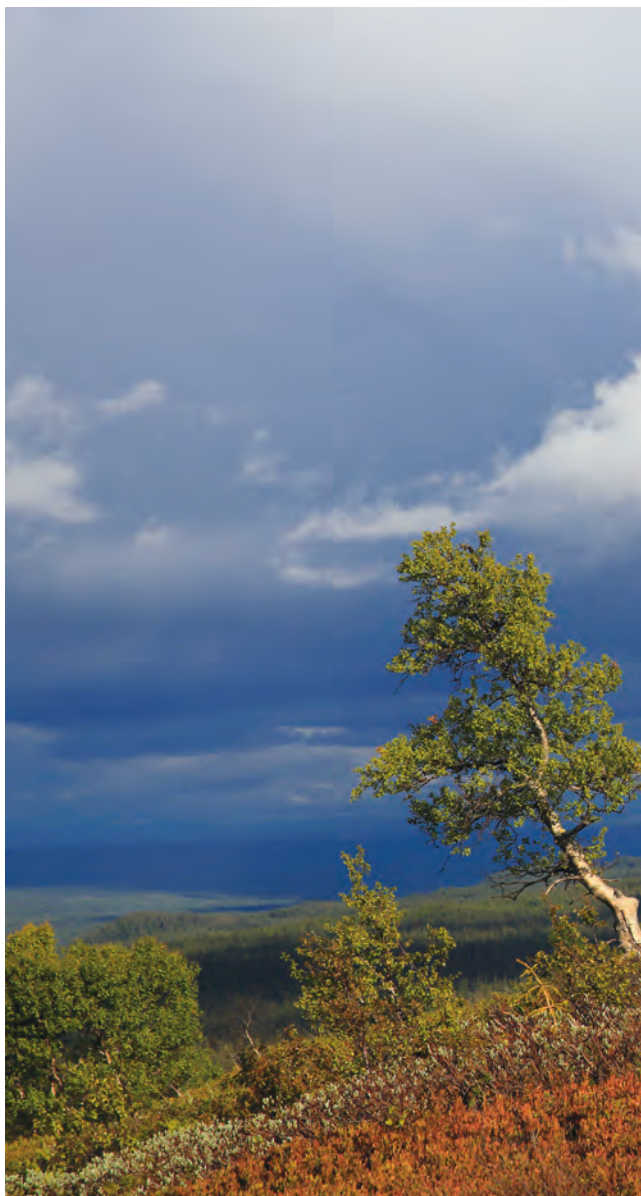
Petra Draškovič

Poletje je čas dopustov in tudi sama ne morem, da se ne bi vsaj za kratek čas »odklopila« od vseh nujnih obveznosti in se prepustila tistemu, kar počnem rada. Velik del tega so tudi potovanja, odkrivanje novih obzorij in fotografiranje.

Severne dežele me zelo privlačijo. Aljaska je pustila tisti značilni pečat severnih obzorij in želela bi si, da bi se lahko večkrat vrnila nazaj, v meni tako ljube kraje. A tokrat sva s Stanetom našla bližnjico v Skandinaviji. Čeprav je bila ideja odkriti Finsko, se je končni cilj hitro spremenil – in po nekajdnevni vožnji po Švedski sva ugotovila, da je nesmiselno divjati po pokrajini, ki je prečudovita, samo za to, da lahko rečeva, »bila sva na Finskem«. In tako sva se raje kot vožnji po številnih cestah prepustila užitkom, ki jih je ponujala Švedska. Na površini skoraj 450 tisoč kvadratnih kilometrov živi le dobrih 9 milijonov ljudi, velik del je neposeljen in porašča ga značilni tajgasti gozd. Del ga popasejo severni jeleni, nekaj je medvedov, volkov, risov, a možnost srečanja velikih zveri je izjemno majhna. Kljub vsemu je vsako srečanje z živaljo posebno doživetje.

A še večje doživetje je polnočno sonce. V poletnem času na severu sonce nikoli ne zaide in doživetje polarnega dne je nepozabno. Sonce je vir energije in, zanimivo, tudi nobene utrujenosti ne čutiš ob dveh zjutraj, ko še pohajaš po hribih, odkrivaš nove doline, fotografiraš drobne arktične rožice. Na severu, v nacionalnem parku Abisko, se julija začne tista lepa »večerna« svetloba, ki jo imamo fotografi radi, šele ob desetih zvečer in traja skoraj do treh zjutraj in potem se začne nova zgodba. Bioritem se poruši, jasno, a doživetja, ki tako nastanejo, so nepozabna.

In kaj vzeti s seboj na tako pot? Fotografirala bom vse, od pokrajine, rožic, ptic do velikih živali. Hitro nam postane jasno,



da nahrbtnik ne bo lahek, saj bom poleg osnovnega objektiva vzela še teleobjektiv, makro in široki kot. K temu je treba dodati še stojalo in kakšen prelivni filter ali polarizacijski filter ... In tako teža nahrbtnika hitro naraste na več kot 20 kilogramov. Ko si v novem okolju, ponavadi nimaš nekih povsem izoblikovanih predstav, kaj lahko tam pričakuješ ..., za razliko od domače-

ga terena, ki ga že prej »naštudiraš« in se v najlepši svetlobi potem vračaš na željeni kraj, da bi posnel fotografijo, kakršno si si zamislil. No, do neke mere si lahko priskr-

Razgledi v nacionalnem parku Fulufjället so izjemni. Dramatično nebo tokrat le še poudari značilno ekstremno rastišče.



biš informacije, katere so zanimive točke, kaj je vredno pogledati. Mnogi naštudirajo celo do minute natančno, kje je pametno biti za kak značilni posnetek. A sama tega ne počnem, dovolj je terminov in rokov med

letom, tukaj se želim bolj prepustiti naravi in tistemu, kar me bo pritegnilo. Seveda, vse je novo, vse zanimivo, v resnici ti krajina sproti odkriva svoje čare in zanimivosti ... Zato velikokrat s seboj nosim prav vse.



Teže nahrbtnika pa po dnevu, dveh, niti ne čutim več. Lepota narave je tista, ki nagovarja. Včasih, ko je lepa svetloba, so zanimivi krajinski posnetki ... A kar naenkrat zaslišiš značilno belkino oglašanje ... in

potem pozabiš na vse ostalo ... Skušáš se ji približati, seveda tako, da je ne vznemirjaš, počasi in previdno ..., in nagrada za potrpežljivost je nepozabno doživetje, ki lahko traja tudi nekaj ur.

Spomini, ki se tako nabirajo, pa božajo dni do naslednjega večjega potepa v manj znano pokrajino.

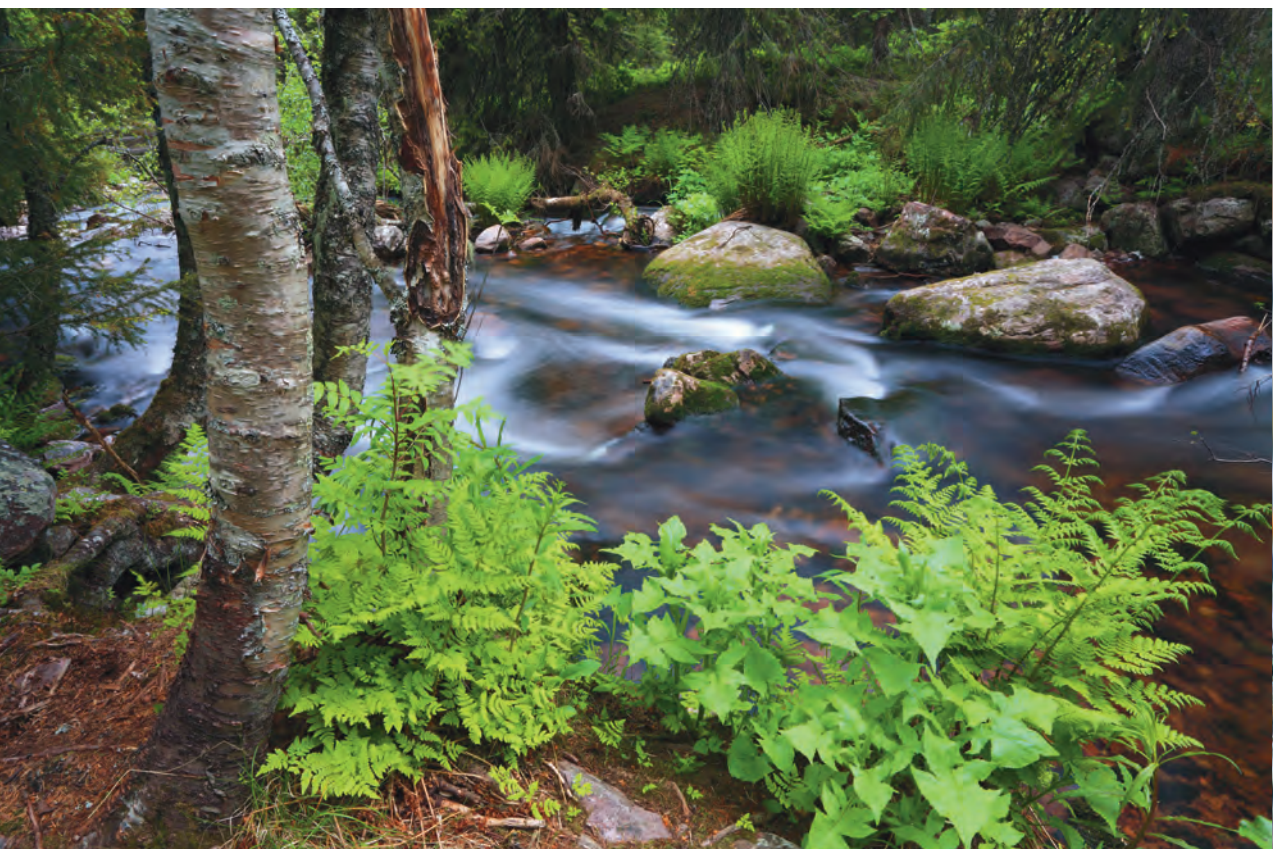


Za razliko od naših jelenov (Cervus elaphus), ki jih srečamo v dinarskih gozdovih, imajo tako samci kot samice severnega jelena (Rangifer tarandus) rogove.



Svetloba polnočnega sonca v nacionalnem parku Abisko na severu Švedske. Abisko je del Unescove svetovne dediščine.

Vode je v teh krajih povsod veliko. Od močvirnatih predelov, jezer do številnih potočkov. Tale je iz nacionalnega parka Fulufjället.





Potepanje v teh krajih je pogosto »obteženo« s težo težkega nahrbtnika.

Komatni deževnik (Charadrius hiaticula) je gnezdo skrbno skrjal med številnimi kamenčki.





Svetloba je ob dveh ponoči še vedno dobra, tudi za fotografiranje belke.

V osrednjem delu Švedske je razlika med zahodom in vzhodom kvečjemu kakšno uro, dve, odvisno od zemljepisne širine. A barve zahajajočega sonca so lahko zelo impresivne.

